

saaledes som de have artet sig i de seneste Aar, og med Bekymring have set, at det har vist sig gennem Statistikken, at de arbejdsløses Tal er steget betydeligt i den Tid. Vi have efter Evne søgt at bidrage til, at de økonomiske Følger, som Arbejdsløsheden kan bringe ind over de enkelte og deres Hjem, kunne mildnes gennem Vedtagelsen af de Love, der have været omtalte, nemlig Lovene om Hjælpekasser og anerkendte Arbejdsløshedskasser. For saa vidt den øjeblikkelige Trang ikke kan afhjælpes ved disse Kassers Virksomhed, er man selvfølgelig villig til fremdeles at tage det Spørgsmaal op til Overvejelse, hvad der kan være at gøre. Men naar man i det foreliggende Forslag ryster Understøttelse og Forsikring sammen paa en ganske ejendommelig Maade, tror jeg, det er meget uheldigt.

Lovforslaget indeholder 2 Hovedpunkter. Det ene er dette, at Kommunerne faa en ubegrænset Myndighed til at yde Tilskud til Hjælpekasserne og til Arbejdsløshedskasserne, og det andet, at Staten skal betale Halvdelen indtil 50 Øre pr. Individ i hver eneste Kommune. Men netop derved, at man har taget begge disse 2 Love ind under det foreliggende Forslag, er det, man kommer til at ryste baade Forsikring og Understøttelse sammen. Havde de ærede Forslagsstillere holdt sig til Hjælpekasseloven, vilde jeg bedre kunne have forstaaet det. Sagen er jo nemlig den, at Arbejdsløshedsforsikringsloven er en Forsikringslov, som virker efter forsikringstekniske Regler. Og gennem dens Rammer har man en Gang fastslaaet Grænserne for Statens Medvirkning med Hensyn til Løsningen af Arbejdsløshedsforsikringsspørgsmaalet. Denne Lov er ikke mere end et Par Aar gammel, og naar det lykkedes at faa den gennemført, var det selvfølgelig i Kraft af den almindelige Interesse hos Rigsdagen, at det lod sig gøre. Thi dette Spørgsmaal er jo et i høj Grad omstridt Spørgsmaal, som alle vide, og et Spørgsmaal, som saa vidt mig bekendt ikke nogetsteds i Verden er løst i samme Udstrækning som i denne Lov. Den Gang Forsikringskommissionen arbejdede med denne Lov, var det en absolut Forudsætning, at Grænserne for den enkeltes Selvhjælpsbestræbelser ikke skulde udviskes. Mange af Kommissionens Medlemmer syntes, at Grænsen var sat alt for vidt, naar Arbejderen kun skulde bidrage Halvdelen af den Aarspræmie, han skulde svare til sin egen Forsikring. Imidlertid

blev man enig om i Loven at fastsætte, at Arbejderen kun skulde betale Halvdelen og det offentlige Resten. Dermed mente man at have truffet saa nogenlunde de Rammer, som Retfærdigheden bød, og skabt Muligheden for, at hver eneste Arbejder og hvert eneste Fag kunde gennemføre sin Arbejdsløhedsforsikring. Nu straks efter Lovens Vedtagelse at ville bryde disse Rammer, vilde være imod alle de Forudsætninger, der gjorde sig gældende, da man vedtog Loven. Noget andet er, at efterhaanden som Arbejdsløhedsforsikringen effektueres og skrider frem, maa Statens Bidrag blive større og større. Det siger sig selv, at dette Bidrag maa holde Skridt med Tilgangen, og det har selvfølgelig været Forudsætningen. Men derudover at ville rokke ved Lovens Rammer er ganske sikkert farligt.

Noget andet er, at naar der findes en ekstraordinær Arbejdsløshedsnød, maa denne lindres ad de Veje, man finder bedst egnede. Og her staar det saaledes for mig, at det maa være Kommunerne, som her maa have en Pligt til at træde støttende til. Det vil ogsaa have den meget store praktiske Betydning, at ingen bedre end Kommunalbestyrelserne vil kunne kontrollere den Arbejdsløshedsnød, der findes paa hver enkelt Plads. Naar det gennem de af den højtærede Indenrigsminister nu fremsatte Oplysninger viser sig, at Loven om Hjælpekasserne endnu ikke er udnyttet i den Grad, hvori den kan udnyttes, idet der er et ret betydeligt Beløb tilbage, som ikke er forbrugt, og som gennem Kommunernes Tilskud vilde kunne forøges til det tredobbelte eller mere, saa er der jo ikke i Øjeblikket nogen virkelig Trang til Midler til at lindre den bestaaende Arbejdsløshedsnød, naar Kommunerne virkelig ville det. Det forekommer mig, at det var rigtigst at udnytte de Midler, der i Virkeligheden staa til Raadighed, inden man gik til at fremsætte Krav om nye Lovforanstaltninger, der ville bryde Rammerne for fornylig vedtagne sociale Love.

Jeg gør udtrykkelig opmærksom paa, at det Bidrag, der er til Raadighed, vil kunne forøges meget betydeligt. Jeg skal saaledes minde om, hvad der er mig bekendt, at den Gang Loven om Hjælpekasser blev vedtaget, vedtog Ringkøbing Amtsråd at give Kommunerne carte blanche til at yde et Bidrag, der svarede til 1 Kr. pr. Individ i Kommunen. Hvis f. Eks. Københavns Kommune, hvor den største Arbejdsløshedsnød er, gjorde det samme, vilde man sammen med det Tilskud, som staar til Raadighed fra Statens Side, komme op til et